

“Ik kan moeilijk iets maken zonder humor”

Het Nieuwsblad/Weekend: Brugge-Oostkust - 22 Jan. 2022
Pagina 20

Is het stand-upcomedy of cabaret? Robrecht Vanden Thoren noemt zijn solovoorstellingen liever humoristisch theater. Omdat het zo herkenbaar is, lachen we met zijn persoonlijk en soms pijnlijk verhaal. Na een verplichte onderbreking neemt hij zijn tournee weer op.

Wie acteur Robrecht Vanden Thoren niet kent van zijn theaterwerk heeft hem ongetwijfeld al eens in een televisieprogramma gezien of in *Hasta la vista*, de film die hem op een internationaal festival in Québec de prijs van de beste acteur opleverde. Nu is hij een andere weg ingeslagen en maakt hij solovoorstellingen. Heeft hij uiteindelijk zijn theaterroeping gevonden? “Ik zie het meer als een zoekproces”, antwoordt hij. “Ik ben wel blij dat ik plezier en inhoud kan steken in voorstellingen, terwijl ik op dat vlak bij collectieve projecten wel eens op mijn honger bleef. En dat er een publiek is dat daar positief op reageert, dat is heel aangenaam.”

Zijn grootste vrees was dat in je eentje toeren een eenzaam bestaan zou zijn, maar dat heeft hij tot nu toe niet moeten ervaren. “Ik kan achteraf met toeschouwers praten. Als je met een groep reist, praat je vooral met de andere spelers. En ik moet minder compromissen sluiten. Ik vind het alleen maar heel leuk op dit moment.”

Is hij een stand-upcomedian geworden? “Stand-up is een collage van stukjes die apart ontstaan tijdens try-outs. Theater heeft een duidelijke verhaalboog. Voor mij is het moeilijk om iets te maken waar geen humor aan te pas komt. Dus ligt de vergelijking met comedy voor de hand, maar ik noem het liever een humoristische theatervorm. En dan zit er nog muziek in, ook. Ik beseft dat ik me op een driesprong bevind: cabaret, stand-upcomedy en theater. Het is te hopen dat de mensen die van die verschillende genres houden allemaal bij mij hun gading vinden.”

Zijn relatiebreuk met de moeder van zijn kind inspireerde hem tot zijn eerste, erg geladen monoloog, *De hoogste berg*. Nu komt hij met een soort vervolg: *Achteraf niet komen huilen*. Daarin gaat hij opnieuw daten, want hij is geen mens om alleen te blijven. Deze tweede show is luchtiger dan de eerste. Er zit meer humor in, stelden alle recensenten vast. Hij knikt instemmend: “Ik wou aantonen dat Robrecht uit dat donker gat is gekropen.”

Ook al is het een uitvergroting en werd alles aangedikt, het blijft een heel persoonlijk verhaal. Vindt hij het niet moeilijk om zich zo bloot te geven? “Ach, het is mijn vak. Ik stel mij natuurlijk kwetsbaar op, maar vertel het op zo'n manier dat het voor veel mensen herkenbaar is. Iedereen wordt er vroeg of laat eens mee geconfronteerd. Door het creëren van die herkenbaarheid kan ik misschien troost en hoop genereren bij mensen die iets gelijkaardigs hebben beleefd.”

Robrecht Vanden Thoren heeft geen decor nodig om te boeien. Op het podium staan enkel een tafel en twee stoelen. “Er komen wel veel personages aan bod, maar die worden allemaal vertaald vanuit mezelf. In die zin gaat het niet alleen over mij. En wie er eigenlijk op die stoelen zit, dat wordt wel ingevuld door de fantasie van de toeschouwers.”

Nu en dan zit hij aan de piano. “Ik acteer soms als een sneltrein”, lacht hij. “Muziek brengt dan rust. Het ondersteunt de gevoeligheden die in de voorstelling ter sprake komen. Ik zoek altijd naar manieren waarop de muziek de voorstelling kan aanvullen. Het is nooit een liedje omwille van het liedje.”

Hij denkt lang na als ik vraag naar argumenten om me te overtuigen een ticket te kopen. “Ik garandeer dat ik heel lang heb nagedacht over de structuur en de inhoud van de voorstelling. Je krijgt wel wat te verwerken, maar met heel veel humor.” Na een pauze komt enthousiast nog een inval: “Dat heel veel mensen positief reageren op de show, dat is misschien nog het beste argument om te komen kijken.”

André Grosemans

Copyright © 2022 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden